

томъ знати и судити, што **е** извѣстно и наравно, да се овый люди небы бунили, ни животъ и све свое у опасность мећали, осимъ што имъ већь дотужило трпiti: а утолико више **е** то у садашнімъ обстоятельствама. Не даклѣ узроке да описуемо, кои су овогъ приключенија; јеръ онда бы морали читаву историју, и то жалостну само историју, писати: него последњий поводъ да явимо свету, коим се ово појавленie родило.

— Благоволенія царскогъ пуный Хаттишерифъ одъ Ђулхане и свете нѣгове речи и у *Бугарской* су обнародоване: но на жалостъ само су праздне речи остале и у ветаръ отишли. Народу после нѣга ни за лекъ болѣ не бы ни у чемъ, него више противно. Сыромаси дакле *християни по селима нахие Нишевачке и Лесковачке* особито са страшнимъ данкомъ и великомъ неправдомъ одъ свої спахija обтерећени будући више пута су тражили милости и помоћи одъ Паше Нишевачкогъ, да не бы спахie и прочи турци тако горко поступали съ нѣма, него да бы се владали по Хаттишерифу царскомъ. Али на прошeniја своя никадъ никаква одговора не добише. На последку принуждени буду далѣ тражити помоћи, изберу између себе осамъ одобраны лица и оправе у Цариградъ, да имъ одъ Цара и Нѣгове высоке Порте изпросе милости и мало олакшаня одъ великогъ данка. Кадъ то чуе Нишевачкиј Паша, да су тай посланцы већь у Цариградъ отишли, одма пошлѣ за нѣма потеру, коя јi у Филиппополю стигне, ухвати и одма јi у гвожђе окуе, пакъ оковане къ Паши доведе. Паша имъ одма изрекне судъ, да буду погубљни, и за цело бы погубљни были, да ни су остали люди скупили на то силне новце, те свою браћу одъ Паше и одъ смрти изкупили. То имъ **е** была она правда, коју су они по обсени Хаттишерифа одъ Ђулхане тражили. Текъ што **е** то прошло, а у једномъ селу близу Ниша ово се догодило. Лицемъ на првый данъ Воскресенiј, кадъ **е** народъ а особито младежъ по богослуженiју и по обѣду у коло изванъ села изишла, изиђе онамо и спахija истогъ села, пакъ зграби између народа једну младу и одма съ нѣмъ у Нишъ. Сродница и прiятельи оправе мужа нѣногъ къ Паши, да се нѣму потужи и .